

Ett fantasifoster

Han satt på balkongräcket. Dinglande med benen, och väntade. Dinglade, väntade. Det var tidig morgon eller sen natt. Det föll droppar från topparna av hans stripiga hår. Droppar som följde de skarpa dragen i hans vackra ansikte. Droppade från hans näsa, från hans läppar, haka för att sedan fortsätta sin resa ner för hans nakna kropp. Tidig morgon eller sen natt satt han och väntade på mig.

Jag gled ut ur fönstret med en cigarett i mungipan, rufsigt hår enda ner i nacken och svullna läppar. Trots regnet som piskade honom så släppte han inte blicken från mig. Jag satt mig bredvid honom på räcket, lutade mig bakåt och skrattade. Åtta våningar nedanför oss gick gårdagens sista, eller dagens första buss.

"Du har inte varit hemma på ett tag?", i hans fråga kunna man inte finna någon som helst anklagelse. Han var inte sådan. Han stirrade rakt fram, tomt. Jag såg genom fönstret på mannen som försökte hitta sina strumpor.

"Jag har inte varit mig... själv, jag har varit lite..."

"Låg?" frågade han försiktigt.

"Hög." rättade jag honom medan jag fimpade min cigarett, kliade min lite i nacken och tände en ny, "hög..." Han stirrade fortfarande framför sig, jag förstrött på mannen som nu hade givit upp jakt på sina strumpor och var nu i fullfärd att hitta resten av sina kläder.

"Har du pratat med mig på sistone? utan någon ankalelse i rösten ställde han frågan, men jag tycktes mig höra något annat istället. Han såg på mig, jag lutade mig längre bakåt och svarade

"Du är död."

"Du lever."

Han ryste till. Jag kom ihåg att jag jag då ville tro att det var regnet. Regnet som sträckte ut såna långa naglar och drog mot hans rygg, mot hans bål och mot hans kind. Det regnade den morgon och jag la mina svarta vingar runt honom, skyddade honom mot allt som ville skada. Tryckte honom närmare.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren rover med Poeter.se id #24964 innehar upphovsrätten